

Sygn. akt IV Ca 942/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 września 2016 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie IV Wydział Cywilny Odwoławczy

w następującym składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Małgorzata Truskolaska - Żuczek

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 7 września 2016 r. w Warszawie

sprawy z powództwa Firmy Handlowo-Usługowej (...) Spółki Jawnej A. W. G. N. z siedzibą w M.

przeciwko J. Z.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Otwocku

z dnia 22 grudnia 2014 r., sygn. akt I C 446/14 upr.

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Otwocku do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego.

Małgorzata Truskolaska-Żuczek

Z/ odpis wyroku doręczyć pełnomocnikowi powoda oraz pozwanemu (na adres (...)-(...) O., ul. (...)).

Małgorzata Truskolaska-Żuczek

Sygn. akt IV Ca 942/16

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Rejonowy zasądził od pozwanego J. Z. na rzecz powoda Firmy Handlowo-Usługowej (...) Spółki Jawnej A. W. G. N. z siedzibą w M. kwotę 1.948,58 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 12 stycznia 2010 r. do dnia zapłaty (punkt I) oraz kwotę 647 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (punkt II).

Sąd Rejonowy ustalił, że powód prowadzi sprzedaż materiałów budowlanych. W dniu 04 marca 2009 r. zawarł z pozwanym umowę kupna-sprzedaży 17 rodzajów towarów z usługą dostawy wystawiając na tej podstawie dokument zamówienia nr (...). Następnie w dniu 05 marca 2009 r. pozwany zamówił u powoda 6 rodzajów towarów z usługą dostawy wystawiając na tej podstawie dokument zamówienia nr (...). Wszystkie zamówione towary zostały odebrane przez osobę wyznaczoną przez pozwanego. Powód wystawił w dniu 28 grudnia 2009 r. fakturę VAT nr (...) na łączną kwotę 5.948,58 zł z terminem zapłaty do dnia 11 stycznia 2010 r. W dniu 02 kwietnia 2009 r. na rachunek bankowy powoda pozwany dokonał wpłaty w wysokości 4.000 zł z tytułu faktury pro forma wystawionej na pozwanego za płytki, kabinę i materiały budowlane.

Pracownicy powoda co 1,5-2 miesiące kontaktowali się telefonicznie z pozwanym w celu wyegzekwowania od niego pozostałej do spłaty należności w wysokości 1.948,58 zł. Rozmowy telefoniczne pomiędzy stronami trwały od 2010

r. do wakacji 2013 r. Pozwany nie dokonał spłaty należności. Powód w dniu 21 listopada 2013 r. ostatecznie wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 1.948,58 zł z ustawowymi odsetkami za towary wyszczególnione w w/w fakturze VAT w terminie 7 dni od dnia doręczenia. Wezwanie zostało doręczone przez awizo w dniu 10 grudnia 2013 r.

Sąd Rejonowy uznał, że powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości. Sąd odnosząc się do podniesionego przez pozwanego w sprzeciwie od nakazu zapłaty zarzutu przedawnienia przytoczył treść art. 118 kc, art. 120 § 1 kc i art. 123 § 1 pkt 2 kc. W ocenie Sądu pozwany poprzez częściowe wykonania zobowiązania oraz składane telefonicznie prośby o odroczenie terminu płatności uznał roszczenie powoda, czego skutkiem było przerwanie biegu przedawnienia najpóźniej latem 2013 r., kiedy to strony miały ze sobą ostatni kontakt telefoniczny. Powództwo zostało wniesione w dniu 13 grudnia 2013 r., a zatem zarzut przedawnienia podniesiony przez pozwanego nie był zasadny.

Sąd wskazał, że pozwany zakupił od powoda różne rodzaje towarów. Zostało to potwierdzone przez dwa dokumenty zamówień, a także zeznania M. A.. Towary zostały dostarczone na wskazany przez pozwanego adres i odebrane przez wyznaczoną osobę, która potwierdziła to własnoręcznym podpisem. Na podstawie zawartej umowy powód wystawił fakturę VAT nr (...). Pozwany nie przedstawił zaś żadnych dowodów, które potwierdzałyby spłatę pozostałej kwoty – 1.948,58 zł. Sąd uznał, że żądanie powoda w zakresie odsetek (łącznie z terminem, od którego odsetki mają być naliczane) było uzasadnione zgodnie z treścią art. 481 § 1 i § 2 kc.

O kosztach Sąd orzekł na mocy art. 98 § 1 i § 3 kpc.

W złożonej apelacji pozwany zaskarżył wyrok w całości wnosząc o jego zmianę i oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda kosztów postępowania według norm przepisanych. Zarzucił sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego wskutek naruszenia przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na wynik sprawy, tj. art. 233 § 1 kpc poprzez dokonanie oceny dowodów w sposób niewszzechstronny i w rezultacie błędne przyjęcie, że pozwany jest winny stronie powodowej kwotę wskazaną w pozwie oraz sprzeczne z zasadami logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego i w rezultacie błędne przyjęcie, że powództwo zasługiwało na uwzględnienie. Zarzucił nadto naruszenie prawa procesowego, tj. art. 328 § 1 kpc poprzez niezawarcie w uzasadnieniu orzeczenia faktów, które Sąd I instancji uznał za udowodnione, dowodów na których się oparł i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej; przekroczenie przez Sąd ram swobodnej oceny materiału dowodowego; nieustosunkowanie się do wszystkich dowodów i twierdzeń pozwanego oraz zaniechanie wszechstronnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, podczas gdy dokumenty przedstawione w sprawie przez powoda nie dawały dostatecznych dowodów na potwierdzenie zasadności powództwa oraz potwierdziły zasadność zarzutu przedawnienia roszczeń.

Powód wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja skutkowałą uchyleniem zaskarżonego wyroku i przekazaniem sprawy Sądowi Rejonowemu w Otwocku do ponownego rozpoznania.

Sprawa niniejsza – z uwagi na przedmiot sporu i jego wartość – rozpoznawana była w postępowaniu uproszczonym. W postępowaniu takim apelację można oprzeć na zarzutach wymienionych enumeratywnie w treści art. 505⁹ § 1¹ pkt 1 i 2 kpc, tj. naruszeniu prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie lub naruszeniu przepisów postępowania, jeżeli mogło ono mieć wpływ na wynik sprawy.

Zdaniem Sądu Okręgowego w niniejszej sprawie doszło do naruszenia przez Sąd Rejonowy przepisów postępowania, co mogło mieć wpływ na wynik sprawy.

Podnieść trzeba, że pozwany odebrał odpis nakazu zapłaty wysłany na adres: ul. (...) w O. (k. 31), w sprzeciwie od nakazu zapłaty wyraźnie wskazał jednak adres do korespondencji: ul. (...) w O. (k. 32, 34).

Wezwanie na rozprawę wyznaczoną na 30 października 2014 r. przesłano pozwanemu mimo to na adres przy ulicy (...), gdzie je odebrał (k. 47). Na rozprawę nie stawił się usprawiedliwiając nieobecność (k. 50). Wezwanie na termin rozprawy wyznaczony na dzień 22 grudnia 2014 r. ponownie wysłano pozwanemu na adres przy ulicy (...), pozwany nie odebrał jednak korespondencji i nie stawił się na rozprawie (k. 56).

Nie ulega wątpliwości, że od momentu wskazania przez pozwanego adresu korespondencyjnego w sprzeciwie od nakazu zapłaty, na ten właśnie adres powinna być kierowana do niego korespondencja. Wezwanie na rozprawę wyznaczoną na dzień 22 grudnia 2014 r., skierowane na poprzedni adres pozwanego, nie zostało zatem skutecznie doręczone w trybie art. 139 § 1 kpc.

Wskazać trzeba, że pozwany podniósł w sprzeciwie od nakazu zapłaty zarzut przedawnienia. Sąd Rejonowy wezwał go na rozprawę wyznaczoną na dzień 30 października 2014 r. do osobistego stawiennictwa w celu przesłuchania w charakterze strony (k. 70), wezwał również świadków zgłoszonych przez powoda na okoliczność przerwania biegu przedawnienia poprzez prowadzenie rozmów telefonicznych co do zapłaty przez pozwanego kwoty dochodzonej pozwem (k. 41). Pozwany był nieobecny na rozprawie, gdy zeznawała M. A. (potwierdzając, że takie rozmowy były prowadzone), usprawiedliwił jednak nieobecność. Na następną rozprawę – 22 grudnia 2014 r. – jak wskazano wyżej, nie został zaś prawidłowo wezwany. Pozwany nie miał zatem możliwości odnieść się do w/w twierdzeń powoda, a w apelacji im zaprzecza. Wskazać należy, że jeżeli dowody na temat uzgodnień co do zapłaty będą sprzeczne, Sąd będzie zobowiązany dokonać ich oceny i dać wiarę jednej ze stron – co bez wątpienia będzie przesądzało kwestię przedawnienia dochodzonego w niniejszej sprawie roszczenia.

Zauważyć należy ponadto, że zamówienia nr (...) i (...) (k. 14-15) wystawione zostały 04 marca 2009 r. i 05 marca 2009 r., towar został odebrany. Faktura VAT (...) wystawiona została zaś na kwotę 5.948,58 zł dopiero w dniu 28 grudnia 2009 r. (k. 16-17) z terminem zapłaty 11 stycznia 2010 r. Pozwany twierdzi zaś w apelacji, że nie ma wiedzy o tej fakturze. Nadto nie została odliczona kwota 4.000 zł, która, jak wynika ze złożonego do akt sprawy przez powoda dokumentu (k. 52-53), została zapłacona już w dniu 02 kwietnia 2009 r. (przez osobę trzecią w imieniu pozwanego, k. 52-53). Z dokumentu tego wynika nadto, że była wystawiona faktura pro forma, której nie złożyła jednak żadna ze stron.

Ze wskazanych wyżej przyczyn konieczne jest zatem uchylene zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

W zależności od dokonanej oceny zasadności (lub bezzasadności) powództwa Sąd orzeknie w sposób prawidłowy o kosztach procesu (w tym również o kosztach postępowania apelacyjnego).

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd Okręgowy na mocy art. 386 § 4 kpc orzekł jak w sentencji.

Małgorzata Truskolaska-Żuczek